

Arrest

nr. 163 092 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 november 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door F. ALDELHOF loco advocaat B. SOENEN en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 12 januari 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 5 november 2015, met kennisgeving op 17 november 2015, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing met motieven:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 31.01.2013 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De tweede asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten op 11.03.2013 met een beslissing weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. De derde en laatste asielprocedure van betrokkene werd afgesloten op datum van 22.10.2015 met de beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures - namelijk één jaar en vier maanden voor de eerste, vier dagen voor de tweede en twee jaar en een maand voor de derde — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

De raadsman van betrokkene wijst er herhaaldelijk op dat de Belgische asielinstanties er niet in geslaagd zijn om de asielaanvragen van verzoeker binnen een redelijke termijn te behandelen. Hij leidt dit af uit het optellen van de totale behandelingsduur van de drie asielaanvragen. Echter, elke asielaanvraag dient afzonderlijk bekeken te worden en niet cumulatief. Het is de eigen keuze van betrokkene geweest om na de weigering door de asielinstanties telkens een nieuwe aanvraag in te dienen. Dit kan dan ook onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2011 te verblijven. Echter, betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Bovendien werd hem op 15.03.2013 en op 31.10.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene haalt aan dat het onmogelijk is om te aanvraag te richten via de Belgische diplomatieke post in Bagdad. Echter, we merken op dat betrokkene zich dient te richten tot de Belgische ambassade te Amman, Jordanië. Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om zich naar Jordanië te begeven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar is voor de openbare orde en dat hij een blanco strafregister voorlegt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich zou proberen te integreren, dat hij lid zou zijn van culturele verenigingen, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij de verplichte cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd zou hebben en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals deelcertificaten van Nederlandse taallessen en een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan:

"Eerste middel:

- Schending van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van de motiveringsplicht, de proportionaliteit en het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.1.1.

Art. 9bis Vw. laat toe om een regularisatieaanvraag in ons land in te dienen, mits er buitengewone omstandigheden aanwezig waardoor men zich moeilijk kan wenden tot de diplomatieke post in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf om een dergelijke aanvraag te gaan indienen.

Deze buitengewone omstandigheden dienen te worden begrepen als omstandigheden die het niet onmogelijk, maar wel bijzonder moeilijk maken om zich naar het herkomstland te wenden.

"Ne sont pas de circonstances de force majeure, mais celle qui rendent particulièrement difficile de retour de l'étranger dans son pays d'origine."

(CCE, 20 juni 2000, nr. 88079)

Verzoeker diende dus niet aan te tonen dat het voor hem absoluut onmogelijk is om de aanvraag in in het buitenland in te dienen, doch wel dat het voor hem bijzonder moeilijk is.

Deze bijzondere moeilijkheid dient te worden beoordeeld aan de hand van alle persoonlijke elementen die figureren in de aanvraag.

Verzoeker heeft zo uiteengezet dat hij reeds langdurig op ons grondgebied aanwezig is waarbij hij in verregaande mate geïntegreerd is in onze samenleving. Verzoeker is immers afkomstig uit Bagdad (Irak). De precaire veiligheidsituatie in Irak (Bagdad) wordt overigens niet betwist door verweerster.

4.1.2.

Het valt dan ook niet te verdedigen dat verzoeker de aanvraag niet in ons land zou kunnen indienen nu het vaststaand is dat verzoeker zware moeilijkheden zou ondervinden bij het indienen van de aanvraag in het land van herkomst gezien de toestand van oorlog aldaar:

« Bombs in and around Baghdad killed at least nine people on Saturday, police and medical sources said, highlighting security challenges that include Islamist militancy and sectarian conflict. There was no immediate claim of responsibility but Islamic State militants, who control large parts of the country's north and west, frequently set off bombs in the capital.

6.

Five members of the security forces and one civilian were killed in Tarmiya, 25 km (15 miles) north of Baghdad, when a suicide bomber blew himself up near a security checkpoint, the sources said. A bomb in the northwestern district of Duwanim left two more dead and nine wounded, while a blast in the Nahrawan area, south of the capital, killed one and wounded six, the sources said. Separately, police said they found the bodies of three men in northern Baghdad who had been shot in the chest and head.»

(stuk 5)

« Attacks targeting Shiites in Baghdad claimed by the Islamic State jihadist group, including a suicide bombing at a funeral in a mosque, killed at least 19 people Friday, officials said. The suicide bombing inside the Al-Ashara al-Mubashareen mosque in the Amil area of south Baghdad killed at least 17 people and wounded 33, the officials said. Two officials said the funeral was for a member of the volunteer paramilitary forces known as the Popular Mobilisation units. In the Sadr City area of north Baghdad, two roadside bombs exploded near another Shiite place of worship, killing at least two people and wounding at least nine, officials said. IS said in an online statement that it carried out two attacks in Sadr City and one at a funeral in Amil, but that all three were suicide bombings. IS considers Shiites to be heretics, and frequently targets them with bombings in Baghdad. The Popular Mobilisation units,

dominated by Iranian-backed Shiite militias, are some of the most effective forces in the battle against IS, which overran large parts of the country last year. »

(stuk 6)

“UNHCR strongly condemns today's rocket attacks in the vicinity of Baghdad International Airport, which have also hit adjacent Camp Hurriyet (Camp Liberty), reportedly causing injuries to dozens of people of concern and some 20 deaths.”

(stuk 7) “Three car bombings across Iraq have killed more than 50 people and wounded dozens. The largest bombing took place in the Shi'ite-majority town of Al-Khales in the eastern Diyala Province. Police said at least 32 people were killed and more than 50 were wounded when the car bomb tore through a commercial street. Ten other people were killed and at least 25 wounded in another attack near a crowded market in the Shi'ite town of Al-Zubair, near the southern city of Basra. In the capital, Baghdad, at least 12 people were killed and 25 wounded when a car bomb exploded in the northeastern neighborhood of Husseinayah. The Islamic State group claimed responsibility for the blast near Basra.”

(stuk 8) “The Islamic State group has claimed responsibility for an attack on a Shiite mosque south of Baghdad following Friday prayers that Iraqi officials say killed 10 people. The IS statement circulated by supporters online Saturday only mentions a suicide attack. Iraqi officials say a roadside bomb outside the mosque was followed minutes later by a suicide attack inside the building. Iraqi officials say four separate attacks in Baghdad on Saturday killed eight people and wounded 20. Three people were killed, including two Iraqi soldiers, and another two people were wounded when gunmen opened fire on a convoy south of Baghdad. Three separate roadside bomb attacks killed five people and wounded 18. Hospital and police officials spoke on condition of anonymity because they are not authorized to talk to the media.” (stuk 9)

7.

“Monthly civilian deaths from violence, 2003 onwards (...) 2014 1096 971 1028 1036 1098 4078 1569 1542 1465 1729 1425 1200 18,237 2015 1449 1597 808 1702 1213 1154 1580 1535 1181 1150 941 30 14,340” (stuk 10).

Nu een dergelijke zware moeilijkheid aan de orde is om de aanvraag aldaar in te dienen kan verweerster niet zomaar voorhouden dat verzoeker zich dan maar tot een andere ambassade dient te wenden in een naburig land.

De financiële moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden om een verblijf van onbepaalde duur elders te bekostigen zijn eveneens zware moeilijkheden.

Er kan niet zomaar verwacht worden dat verzoeker zomaar elders kan verblijven.

Verzoeker kent niemand ergens anders en zou dus voor onbepaalde tijd in een land moeten verblijven waar hij geen enkel recht heeft of geen enkel beroep kan doen op enige steun. Dergelijks is onverantwoord.

In de gegeven omstandigheden is het dan ook niet aan de orde om van verzoeker te verwachten dat hij naar enig (onbekend) buitenland zou moeten louter en alleen om een aanvraag in te dienen.”

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Zij verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de eerste bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt ingegaan op de redenen die de verzoekende partij aanhaalde om machtiging tot verblijf te verkrijgen.

De verzoekende partij geeft in het middel een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en de door haar aangehaalde rechtsregels maar laat na te preciseren waarom zij meent dat de motivering niet afdoende is. De formele motivering zoals vervat in vermelde bepalingen is niet geschonden.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht en de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan.

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om de aanvraag buiten het Rijk in te dienen, zoals correct in het verzoekschrift uiteengezet.

In de aanvraag werd aangehaald als zijnde buitengewone omstandigheden:

- verwijzing naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM;
- duurzame lokale verankering en gevoerde asielpcedures waaruit een verblijf van vier jaar en vier maanden resulteerde;
- integratie met lidmaatschap van het Arabisch cultureel centrum te Gent, van de VZW El Mochter en van Arth Al Mukthar, taalkennis, gevolgd cursussen;
- geen gevaar voor de openbare orde.

Uit de hierboven geciteerde bestreden beslissing blijkt dat deze antwoordt op alle aangehaalde elementen.

Zo verwijst de bestreden beslissing voor wat de aangehaalde artikelen 3 en 8 van het EVRM betreft dat een loutere verwijzing niet volstaat om het risico weer te geven en dat een tijdelijke terugkeer geen breuk van familiale relaties met zich meebrengt en proportioneel is gelet op de noodzaak van de immigratiewetgeving die de verzoekende partij dient te volgen en dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Voorts wordt erop gewezen dat de duur van de asielpcedures niet onredelijk lang waren: één jaar en vier maanden voor de eerste asielaanvraag; vier dagen voor de tweede asielaanvraag en twee jaren en een maand voor de derde asielaanvraag: de duur dient bekeken te worden per asielaanvraag en het is de eigen keuze geweest herhaaldelijk asielaanvragen in te dienen.

Verder kan de verzoekende partij haar aanvraag 9bis van de vreemdelingenwet indienen in Jordanië te Amman bij de Belgische ambassade. Tot slot wijst de bestreden beslissing erop dat: *“ Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar is voor de openbare orde en dat hij een blanco strafregister voorlegt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.*

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich zou proberen te integreren, dat hij lid zou zijn van culturele verenigingen, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij de verplichte cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd zou hebben en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals deelcertificaten van Nederlandse taallessen en een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden”.

Deze motieven zijn correct en kennelijk redelijk. Vooreerst heeft de verzoekende partij geen zodanig lang verblijf dat hieruit het bestaan van een buitengewone omstandigheid kan afgeleid worden en is

haar verblijfsduur te wijten aan haar eigen gedraging door onder meer herhaaldelijk asielaanvragen in te dienen die niet resulteerden in de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. De duur van deze procedures was zeker niet onredelijk lang.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de situatie van Bagdad en de oorlog, stukken bijbrengt die wijzen op de onveiligheid in Bagdad en in Irak en hieruit citeert, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat zij geen subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen en dat voor het indienen van de aanvraag zij zich kan wenden tot de in de bestreden beslissing opgesomde ambassade in Jordanië. Dit motief wordt door de verzoekende partij noch ontkend noch betwist. Er weze nog opgemerkt dat de verzoekende partij evenmin in Bagdad moet verblijven wanneer zij terugkeert naar haar land van herkomst. Ten dien einde kan nog verwezen worden naar het arrest 154 841 van de Raad uitgesproken op 20 oktober 2015 waarin gesteld is:

“2.3.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

(...)

In de bestreden beslissing wordt op basis van de informatie in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) voorts terecht uiteengezet dat Zuid-Irak voor verzoeker op een veilige en wettige manier toegankelijk is. Gelet op verzoekers religieuze aanhorigheid, profiel en familiale banden in Zuid-Irak, betoogt verweerder bovendien met recht dat uit de door middel van een aanvullende nota neergelegde “Topical Note Iraq – current opportunities to escape between the country’s provinces” van Migrationsverket van 12 juni 2015 blijkt dat het zuiden van Irak IDP’s verwelkomt en dat Zuid-Irak voor verzoeker geldt als een intern vestigingsalternatief (rechtsplegingsdossier, stuk 10).”

Ter terechtzitting gewezen op dit arrest en gevraagd naar het belang van haar grief waar op de veiligheidssituatie in Irak wordt gewezen, antwoordt de verzoekende partij dat zij door onveilig gebied zal moeten reizen en dat de grenzen met Jordanië worden gesloten. Dit is echter een loutere bewering. De verzoekende partij toont niet aan dat de onveilige gebieden niet kunnen ontweken worden.

De grief van de verzoekende partij ontbeert belang. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt geen rekening te houden met de financiële moeilijkheden die zij zou ondervinden om een verblijf elders te bekostigen en niemand kent en geen steun heeft, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij in haar aanvraag geen gewag heeft gemaakt van financiële moeilijkheden zodat de verwerende partij hiermee geen rekening kon houden.

Voorts laat de verzoekende partij na in concreto uiteen te zetten waarom de motieven in de bestreden beslissing aangaande artikel 8 van het EVRM niet correct zouden zijn. Zij voert evenmin de schending van deze bepaling aan.

De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn correct en redelijk wat volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin is artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van het proportionaliteitsbeginsel vervat in het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot

het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is. De bestreden beslissing is proportioneel genomen.

Het middel is, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, ongegrond;

2.3. Het tweede middel luidt:

“Tweede middel:

- Schending van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van de motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel, de proportionaliteit en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Overeenkomstig art. 9bis Vw. heeft verweerster een discretionaire bevoegdheid. Niettemin werden voor de toepassing van art. 9bis Vw. destijds richtlijnen uitgevaardigd door de regering op 19 juli 2009.

Hoewel deze naderhand werden vernietigd door de Raad van State op 9 december 2009 werd bevestigd dat de criteria die in de richtlijnen werden uiteengezet verder zouden worden gehanteerd in het licht van de discretionaire bevoegdheid ex. art. 9bis Vw:

“De instructie van 19 juli 2009: welke waarde hebben deze criteria?

Op dit moment volgt DVZ voor de inhoudelijke beoordeling van 9bis aanvragen nog steeds de criteria van de instructie van 19 juli 2009. Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State (arrest van 9 december 2009 nr. 198.769: omdat de instructie de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde dat er ‘buitengewone omstandigheden’ moeten zijn, buiten werking zou stellen).

Maar de staatssecretaris en de DVZ hebben publiek beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009). Toch mag DVZ geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo’n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011). DVZ moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn. »

(stuk 3)

Het dient dan ook opgemerkt te worden dat de situatie van verzoeker veel gelijkenissen vertoont met de humanitaire omstandigheden die hierin worden vermeld die op zich volstaan om een buitengewone omstandigheid te vormen nu door de overheid werd bevestigd dat de criteria van de richtlijn van 19 juli 2009 nog steeds zouden worden gehanteerd.

Zo heeft verzoeker hier een langdurig ononderbroken verblijf op ons grondgebied.

Het zou het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schenden om te oordelen dat de situatie waarin verzoeker zich momenteel ziet niet in aanmerking zou komen om ten gronde te worden behandeld in het kader van de 9bis Vw. procedure.

Te meer nu ook de huidige staatssecretaris heeft bevestigd om mensen in prangende situaties bij voorkeur een recht op verblijf te geven.

“Als staatssecretaris voor Asiel en Migratie gaat Francken moeten beslissingen over regularisatiedossiers. Hij zal dat op basis van objectieve criteria doen, zoals duur van het verblijf, de mate van integratie en ernstige medische redenen.”

(stuk 4)

Verzoeker mag dan ook een rechtmatig vertrouwen hebben in het feit dat de situatie waarin hij zich ziet en die eveneens een prangende situatie is, op zijn waarde zou mogen worden beoordeeld nu verzoeker hier inderdaad een langdurig verblijf heeft op ons grondgebied.

Het is verzoeker allerm minst duidelijk nu hij bijzonder geïntegreerd is op ons grondgebied en tevens een langdurig verblijf heeft hetwelk door de staatssecretaris werd aangegeven als criteria die een toekenning rechtvaardigen, de aanvraag van verzoeker toch werd geweigerd.

De contradictorische houding van het bestuur maakt een schending uit van het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel dient immers omschreven te worden als één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Het bestuur wekt niet enkel verwachtingen via regelgeving, beleidsregels (pseudo-wetgeving) en het sluiten van overeenkomsten.

*Ook door het verstrekken van inlichtingen aan de burger wekt het bestuur bij de burger verwachtingen op (M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 320). Verzoeker mocht door de publiekelijke verklaringen en toezeggingen van het bestuur er op rechtmatige wijze op vertrouwen dat de lange duur van zijn verblijf en zijn integratie zouden worden aanvaard en dat zijn aanvraag niet zomaar onontvankelijk zou worden verklaard."*

2.4. In de mate de verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat geen toepassing is gemaakt van de vermelde vernietigde instructie is haar grief niet dienstig.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt."*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelswijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekende partij er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet, zoals de verzoekende partij betoogt, op basis van de 'voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag'. Het rechtszekerheidsbeginsel, en overigens ook niet het vertrouwensbeginsel, laat het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginnelsen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Stukken 3 en 4 doen aan het voorgaande geen afbreuk. In casu werd in concreto beoordeeld waarom de verzoekende partij het bestaan van buitengewone omstandigheden niet aantoonde en onder punt 2.2. werd reeds duidelijk gemaakt dat de verzoekende partij niet over een langdurig ononderbroken verblijf beschikt, in die mate dat dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Dienaangaande werd gesteld dat de motieven betreffende de verblijfsduur van de verzoekende partij kennelijk redelijk zijn en het redelijkheidsbeginsel niet geschonden is. De motiveringsplicht is niet geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Voor wat de aangehaalde schending van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en het proportionaliteitsbeginsel volstaat het voor het overige te verwijzen naar punt 2.2.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN